

25. nov. 1834

AFSENDER

Martinus Rørbye

MODTAGER

Frederikke Rørbye, f. Stockfleth

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Brev nr. 24 på Rørbyes liste over afsendte breve 1834-37. Brevet omhandler navnlig dagene 1.-18. november 1834.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

København

Omtalte personer:

Charlotte Frederikke

Gregor XVI

Paolo

Henrik Carl Bang Bendz

Laurits Stephan Borring

Christian August Broberg

Christian Mortensen Broberg

Caroline Dreyer

Harboe

Anton Frederik Holck

Christian Frederik Holm

J.L. Jensen

Signe Jensen, f. Visby

Johanne Georgine Landt

Carl Edvard Marius Levy

Moldenhawer

Adam Gottlob Moltke-Hvitfeldt

Emma Eulalia Rørbye

Ferdinand Christian Rørbye

Ida Athalia Rørbye

John Rørbye

Ludvig Rørbye

Carlo Santi

Benedicte Louise Studsgaard, f. Ewald

Vincenzo Valentini

Johan Wilhelm West

Elisabeth Wiwild, f. Rye

Henriette Wulff

Peter Wulff

Hanne Henriette Wulff, f. Weinholdt

Arkivplacering:

Det kgl. Bibliotek, Acc. 1996/44

TRANSSKRIFTION

Rom den 25de November 1834.

Endeliig kjære Moder har jeg da modtaget de saa længe ventede Breve fra Paris, jeg saae, som jeg havde ventet, at det ene var fra dig, og omendskjøndt de nu rigtignok vare noget gamle, glædede de mig dog meget. Det andet Brev var, som du formodentliig veed fra Rose, endnu siden hendes Ophold i Jylland, og hvad det indeholdt, saare tilfredsstillende for mig, da hun ikke noksom kunne siige hvor tilfreds hun havde været ved at have gjort denne Reise, som du veed i Begyndelsen foraarsagede saa meget Hovedbryd; efter hendes Yttringer maae ogsaa Ferdinand¹ og Gine² have været meget vakkre imod hende og omendskjøndt det jo rigtignok ikke var andet, end hvad jeg med Bestemthed kunne viide forud, vil jeg dog beede dig gode Moder, naaer du næste Gang skriver derover, ogsaa at indflikke en lille Hilsen fra mig, siig dem kjære Moder, at den Godhed mod Rose, vil jeg selv engang takke dem for, og om ikke før, skal det dog bestemt blive, naaer jeg efter min Tilbagekomst besøger dem i Frederikshavn; og jeg tør jo ikke andet end haabe, at dette dog engang vil finde Sted. Til Rose vil du maaske siige, at hun ikke længere behøver at ængste sig over at hendes Brev skulle være falden i fremmede Hænder; jeg har modtaget det i god Behold omendskjøndt rigtignok saaledes bemalet med Addresser og Tal, at hun neppe vilde kjende det igjen naaer hun engang igjen faaer det at see. Dette er rigtignok ogsaa Tilfælde med dit kjære Moder; men der kommer endnu noget til, som under andre Omstændigheder ville have været endnu ubehageligere, der er nemlig ingen Tvivl om, at det har været aabnet; det var mig umulig at faae det lukket op, førend jeg havde klippet et Stykke af Konvolutten itu, saaledes var det tilliimet; først havde man sat et lille Stykke Papiir med en Oblat over den første, og dertil endnu sammenhæftet alle øvrige Aabninger med Gummivand; det lader just ikke til, at man har villet lægge Skjul derpaa, blodt at man har villet forhindre, at en saadan Visitering ikke oftere skulle finde Sted. Forresten kan du trøste dig kjære Moder, en Fremmed vil have svært ved at læse Dansk, og naaer du ikke vil blive vred gode Moder, maae jeg endnu lægge til, det vil blive en Fremmed umulig at læse det naaer du har skrevet det, var det end med de aller beste Penne som din Secretair kan skjære. – Det tredie Brev, jeg samme Dag modtog var fra Borring³ (det var den 17de November jeg blev saa riig paa Breve) han fortalte mig hvorledes heele Forstyrrelsen med disse Breve var gaaet til, som ogsaa, at Frøken Harboe⁴ nu havde gjort det lille Udlæg for mig i Paris; jeg maae altsaa see at erindre at tilbagebetale hende dette engang. Posthuset i Paris vil bestemt endnu engang blive

presset om Brevene, da Valentini⁵ til hvem jeg her har Kreditiv tidligere havde skreven om dem, og bestemt lovet at skaffe dem tilveie. – Indlagt i Borrings Brev fik jeg en lille Seddel fra Emma,⁶ og det er af den, at jeg kan see, at Alt er vel hjemme, og hvad der er mig kjærest, at du er rask kjære Moder; Emma skriver, at du da meget glædede dig til et Besøg af Præstefamilien⁷ med den lille Pige, som jo nu kan gaae og pludre lidt; du kan troe gode Moder jeg satte mig formelig ind i hvorleedes I vel i den Tiid havde det, og jeg kan ikke nægte, jeg ønskede at være med; det er vel umulig, at saadanne Ytringer ikke ere rigtige, da jeg dog nu er, hvor jeg tidligere saa ofte ønskede mig; men her mangler aldeles alle disse smaa huusliige Glæder, hvorpaa du veed jeg satte saa megen Priis, og vil jeg ikke tilbringe mine Aftentimer paa de offentlige Steder, der tildeels ikke behager, med de andre Landsmænd her, maae jeg kjønt sidde hjemme allene. Emma skriver endviidere, at det maaske var mulig at Emilie kom ned at besøge dig til Sommeren, dette bliver da ogsaa en morsom Tiid for dig Moder, liigesom det jo heller ikke kan være dig ukjært at faa Trepka's⁸ i Byen hvorom jo ogsaa Talen er; men at Frue Wivild⁹ nu igjen forlader Byen synes mig snurrit, jeg troer virkeliig ikke at Konen faaer Roe førend Frue Studsgaard¹⁰ dog et Sted igjen er saa heldig at finde en Mand, denne Omflakken forekommer mig høist mistænkelig; men Midlet er probat. Som E: skriver, skal jo ogsaa Holk's¹¹ flytte fra Byen, og Sophie Rantzau¹² da i et andet Huus, hvad er Aarsagen hertil? Jeg har ikke hørt et Ord om dette før, •2• jeg kan ikke engang begribe hvorledes det lader sig gjøre, saa længe han er i det samme Kontoir; men maaske han har faaet et andet Embede? Sophie er vist ikke utilfreds dermed, naaer hun først har et bedre Sted. – Som du seer kjære Moder, har Emma med sine Nyheder bragt mine Ideer om Tilstanden hjemme ganske i Konfusion, og fremkaldt en heel Deel Spørgsmaal, som du maae besvare mig, naaer du igjen, som jeg haaber, snart er saa god at skrive mig til. Af dit Brev har jeg ogsaa seet adskilligt, som jeg endnu ikke vidste; men som formodentliig nu næsten er forældet hjemme, saaledes at John¹³ dog engang blev nødt til at trække i den røde Kjole, og er bleven Regimentskirurg, du maae gratulere ham ret meget, jeg vilde ønske at jeg kunne see ham i hans Pynt, han har den dog i det minste paa hver Søndag Morgen til Kaffe? vil du sige ham, at jeg siiden ikke har hørt et Ord fra Justitsraad Holm;¹⁴ men at jeg stoler paa at han har tænkt paa mig. – Man har jo nu ogsaa Lov til at gratulere vores lille Caroline,¹⁵ hun var saa god, at sende mig en Hilsen det er derfor ikke mere end Pligt, at sende hende een igjen; men jeg ville have ønsket at der havde været noget bedre hvortil jeg kunne gratulere, dog maaske har han siden forandret sig, og er flinkere end han seer ud til. Da jeg først saa silde har

faaet dit Brev er det jo nu næsten overflødigt at svare paa dit Spørgsmaal, om hvad jeg ønskede du skulle forrætte Rose fra mig til hendes Geburtsdag, du behøvede ikke at spørge mig derom kjære Moder, du veed, at jeg under alle Omstændigheder har overladt dette ganske til dig, og jeg er fornøiet hvorledes du end gjør det; du veed ogsaa bedre hjemme hvad der kunde være hende kjært, det var godt naar det var noget hun kunde have Nytte af – bliv ikke vred paa mig kjære Moder, at jeg denne Gang har lagt Rose's Brev inden i dit, det vil desværre koste en Deel mere; men jeg syntes det ville være mere kjærkomment for hende, vis du var saa god, at gjemme det til hendes Geburtsdag, der jo dog nu er snart du kunne da best glæde baade hende, og mig dermed; tal derfor ni intet derom, fortæl hende af dit Brev hvad du ellers vil, og siig hende, at jeg er rask, og mangler intet uden alle de kjære Venner i K: – hun har desuden til Juul en lille Hilsen fra mig i Vente, jeg tænker derfor nok hun kan give Tiid de Par Dage. – Men nu kunne det maaske ogsaa mere dig at høre lidt herfra, om hvorledes min Tiid gaaer hen, hvad jeg har seet siden osv. At jeg strøifer dygtig omkring her i Byen, behøver jeg ikke at fortælle, da det er noget der følger af sig selv, dog om enkelte af disse smaae Tuure vil jeg fortælle lidt, naar de ikke ligner de sædvanliige: saaledes har jeg nogle Søn og Festdage været ude i Villa Borgese, der ligger strax uden for Porta del Popolo, det er omtrent som vores Frederiksberg; men besøgt saavel af Fornemme som Simple, der er Musik i den prægtige Hauge paa 2 Steder og paa det ene Sted, som er ved et Tempel der ligger i en lille Sø er der saagar foruden Musikken et stort Chor af Sangere, der giver Stykker af Operaerne meget smukt, og Folk staae da eller spadsere rundt om det lille Vand og høre til; der hersker den største Orden. I de store Gange i Haugen kjøre en Mængde brillante Equipager i Rader frem og tilbage, for at Ejerne paa denne Maade kan lade dem see, og seer da ved samme Leilighed deres Venner; denne Slags kjørende Spadseeren er overalt Brug her i Syden. Korsoen i Rom er ellers Stedet, naaer Aarstiden ikke mere kalder Folk ud i Villa Borgese, ikke engang i Paris har jeg seet saa mange smukke Kjøretøie, som her, der dog for det meste tilhøre Udlændinge, dog have ogsaa enkelte her smukke, saaledes alle Cardinalerne; men Heste har man ingen Sands for, ja saagar Pavens yderst brillante Stadskaret, der bugner af Fløiel og Guld trækkes af Heste,¹⁶ der bedre passede for en Bryggervogn, Seeletøiet, der ogsaa er uhyre kostbart, bedækker dem rigtig nok saa meget som, at der ikke lades stort af Dyret at see. Pavens Hestgarde, der alle ere en Slags Adelsmænd følge sædvanlig med, naaer han kjører til en eller anden Kirke i et høitideligt Anliggende, og ere de ogsaa paa beste Maade udstaferede; men ikke engang dette Chor[?] have

ordentliige Heste omendskjøndt de forresten alle see ud som Officerer. Pavens Huusvagt, de saakaldte Schweitsere er noget af det mærkeligste i sit Slags, de ere klædte, som fra det 12te Aarhundrede bæere Hellebarder og ere brogede som en Harlequin, men see dog godt ud, og lige saa broget og gammeldags ere Kuske, Tjenere og Staldkarle klædte naar hans Hellighed i Stads lader sig see, jeg ville ønske du kunne see saadan et Tog, det ville bestemt mere dig; bag paa alle Vognene staae mange Tjenere, ja saagar paa et Bræt bagved Kusken, og ovenpaa en Cardinals Vogn mangler aldrig en stor •3• Paraplui med Quaster, det seer snur[rigt] ud ved det gode Veir, og endmere naaer man ved, at Fyren aldrig kommer til at benytte sig deraf. – Jeg har naturligviis været i den store St Peter Kirke; men at gjøre en Beskrivelse deraf er umulig, jeg tænker der kunne staae et Par Hundrede Hellested Kirker inden i den og man maatte endda magelig kunne spadsere omkring; tænk dig, allene Kuppelen paa denne mærkelige Bygning er større end en |heel| anden, ikke liden Kirke her, som heeder Panteon, og er et Tempel med Kuppel fra ældre Tiider; jeg har ogsaa været øverst oppe i Kuglen oven over Kuppelen,¹⁷ den seer nede fra Pladsen omtrent ud som en Valdne, og vi vare dog 6 Mennesker derinde paa engang, og der var enda Plads til flere, i selve Kirken troer jeg at alle Roms Indvaanere slet intet forslod, der er ingen, der kan erindre at have seet den endog til den 10de Deel fuld om end alt hvad der kunne krybe og gaae var der; og dog troer man ikke naar man første Gang trinner ind at den virkelig er saa stoer, man skuffes paa det besynderligste af Størrelserne. Jeg hørte forleden Dag Paven holde en høitideliig Messe i det Sixtinske Kapel,¹⁸ Musikken var derved meget smuk, det vil siige det var alt Vokalmusik; men godt udført, næsten som i en Opera; de religiøse Ceremonier [d]erimod, som ellers her snurrige, da han lyste Velsignelsen knælede alt hvad der var catolsk ned, saagar de bevæbnede Schweitsere maae da kjøndt lægge dem ned, men alle Protestanterne bleve staaende, de bøiede dem blodt lidt med Hovedet, som man almindelig bruger her for at de saakalte Christne ikke alt for meget skal forarges. Den Dag var der næsten ingen andre end Fremmede der, da som en sær Naade blodt de tilstedes Adgang, maaskee troer man ved saadant at virke paa de fortabte Lam, jeg troer ikke det stort nytter, jeg troer man skal have seet Livet her, og man bliver ikke let katolsk. – Her var nylig den saakalte Festa dei morti, da der læses Messe over alle Døde, og i alle Kirker er der opstillet en stor Liigkiste med et galant Tæppe over og omgivet med Lys, og hvor der er særdeeles Cappeller til Begravelser, staae de i den Tiid aabne; det morede mig at gaae omkring og see dette, saaledes var jeg Kappudsinerens Begravelleskapel, hvor man seer Beenene brugte til Decorationer, som

Rosetter og Guirlander, Lamper, Lysekroner og andet saadant Galimatias paa Vægene og i Lofterne, der er dannet Grotter og Buer af Hænder og Knokkler, og hist og her disse, og langs Vægene seer man en heel Beenrad, staaende eller liggende i Cappudsinerdragt; saa saa længe Festdagene varer have de Lys i Hænderne, og Messen læsses i Hvælvingerne om Aftenen, det var snurrig at see dette, alle Cappudsinerne ligge da der paa Knæ, og udmumle deres Bønner ved Siiden af deres hedengangne Brødre; man kan tydeligt see, det gjør ikke det ringeste Indtryk paa dem, ja naar man taler med dem om denne Stads, synes de enstemmig, at det ordentlig er smukt, mig forekommer det høist uværdigt saaledes at bruge de Dødes Been; jeg er forresten bleven ganske gode Venner med dem, da der var noget jeg ville tegne i deres Kloster, har jeg snakket lidt godt for dem, og af og til ogsaa givet dem nogle Penge, og kan nu gaae der naar jeg vil, da det ellers ikke saaledes at [dvs. er] tilladt.¹⁹ Jeg var ogsaa forgangne Dag med den gl: Paolo²⁰ her i Huuset i et Kloster der hedder St. Bonnaventura, og besøgte hans Venner der, og de trakterede os med ypperlig Viin og lavede meget god Kaffe til os, du kan troe jeg tog mig godt ud i dette complete Munkeselskab; der er Folk af alle Slags iblandt dem; men Pluraliteten lader til at være godmodige; men stærkt uvidende om alt uden for deres Land, jeg troer nok man kunne indbilde dem, at Maanen var gjort af en grøn Ost i Danmark. Der har i denne Tiid været et Kunstberider Selskab, som Folk er løben meget efter her,²¹ imedens Veiret endnu tillod det, gave de deres Forestillinger under aaben Himmel paa Monte Pincio, og der var da, foruden alle de sædvanlige Kunststykker paa Hestene ogsaa et Slags Væddeløb, der dog stod meget tilbage siden at jeg har seet de bedre hjemme, hvad herved imidlertid var ret morsomt var at nogle af de beste Ryttere vare Fruentimer, ogsaa var der et Slags Væddekjørsel, dette behagede mig mere, da det blev givet i gamel-romersk Costume og i saadanne tohjulede Vogne som de Gamle brugte. Siden har dette Selskab fortsat deres Forestillinger i et stort Theater her;²² først blev der reden, paa det Sted i Theatret hvor Parquet og Parterre er hos os hjemme, og naar disse Kunster var forbie, fulgte en Slags Røver-Pantomime omtrent af Indfald som Fra Diavolo, og Selskabets Heste spillede da en væsentlig Rolle; dette foregik paa det virkelige Theater, som du kan tænke dig da maae være temeligt stort, da man saae dem ride op og ned ad Fiælde og over en Bro, som mod Slutningen blev hugget ned, og da sprang Hestene fra den ene Side til den anden, saa det mangegange næsten forekom utrolig, at der var Plads til saadant der. Det morsomste ved heele Stadsen var imidlertid tilsidst den Aften, jeg saae dette: Stykket ender nemlig med

en almindelig Kamp imellem Soldaterne og Banditterne; en Hund som fra Begyndelsen af havde viist sig, som ivrig Forfølger af Røverne, var naturligviis ogsaa med i Hoved-Bataillen; men formodentlig af Uagtsomhed var der ogsaa sluppen en anden Hund ind paa Seenen, som maaske har tilhørt, eller ogsaa havt særdeelees Interesse for en af de spillende Røvere; thi da den saae den anden Hund angribe disse, styrtede den sig pludselig midt ind imellem de stridende, angreb hans Liige, og Kampen mellem disse blev da saa alvorlig, at det blev umuligt at faae dem adskildte, og da Tæppet faldt, fortsatte de, til Alles Glæde endnu deres Kamp uden for Tæppet. •2•

Siden mit sidste Brev har jeg været et Par Gange en Tirsdag Aften henne i Prindsessen's²³ Konversationer, der har været ganske god Musik, saavel paa forskellige Instrumenter, som Sang, og hun viiser sig ved disse Selskaber ret net, der er smukt oplyst, et net Selskab, og man bliver opvartet med Kager af forskellige Slags, liise og italienske Limonader og saadant mere. Forresten begynder man at tvivle om hun længere er i Stand til at vedligeholde den gode Mening man har havt om hende, da man stærkt taler om hendes Godhed for sin Tegnælærer²⁴ (hun maler nemlig nu) han har før troet jeg været Sanger, men kalder sig nu Maler, er der i Huuset til alle Tiider, og er en ret smuk Karl der seer ud som en Korporal. – Leutenant Wulff²⁵ og Søster,²⁶ saavel som Jensen's²⁷ er nu kommen hertil fra Neapel, jeg besøgte især de •1• førstnævnte ofte i Mørkningen, og faar mig da en lille dansk Passiar, de har talt om en lille Paque, som jeg skulle have med et af Brobergs²⁸ Skibe som bringer Sønnen²⁹ til Messina, og jeg kan slet ikke begribe hvad og hvorfra denne kommer, der er ikke talt derom i noget Brev. Mortens Aften selebrerede jeg her, ved at gaae om Aftenen hen til Lepri,³⁰ og der nyde meget bedre end almindelig; men det var hverken Rissengrød eller Gaasesteg; Bentz³¹ og Levi³² gjorde Kompani med, og vi sludrede saaledes Aftenen ret godt hen; de ere nu reiste til Neapel, jeg kunne godt liide disse to Mennesker, der ellers holdt dem meget for dem selv, og kom siældent blandt de Andre. – Men hvorledes gaaer det kjære Moder har du faaet dine Værelser bortleiede? sig mig det, og vær saa god næste Gang ogsaa at skrive Konvolutten fuld naar du vil bruge en saadan, der ellers om jeg maae siige dig det koster liige saa meget som et dobbelt Brev, der dog er bedre. – Og nu Farvel kjære gode Moder lad mig snart høre fra dig, hils alle de kjære Sødskende, og Venner, glem ingen, og modtag herved mine inderlige Ønsker for det tilkommende Aar og den nære Juul, gratuleer Emma, og tænk stundom med Godhed paa din altid hengivne Søn Martinus.

(jeg har desværre intet synderlig faaet bestilt endnu) •4•

Idet jeg er ifærd med at sammenlægge disse Breve faaer jeg den i dette Brev omtalte lille Paque, som var gaaet med Broberg fra Kjøbenhavn, og af ham leveret til Moldenhauer³³ i Neapel for at han ved Frøken Wulff kunne lade den besørge til mig. Jeg seer af den lille Seddel der fulgte den, at det er Fru Wulff,³⁴ der i sit Brev til Datteren, har benyttet sig af John's Navn, for des bedre at kunne narre hendes Børn; hun havde nemlig bedet Datteren at lever[e] mig den lille Paque, som John havde været hjemme hos hende med. Den indeholdt en Frugtkniv, som hun bad mig om til Juulen at bringe hendes Søn, naar jeg gav hendes Datter de smaae Ting hun i Byen leverede mig. Skulle der være Leilighed dertil, da lad hende viide, at omendskjøndt, jeg fik Paquen i hendes Børns Værelse, og ikke ahnede fra hvem den kom, saa har de aldeles ingen Ahnelse om at det var til dem, og hun kan være rolig for at Alt ordentlig skal blive besørget. – Lad mig nu ret snart høre noget fra dig kjære Moder og siig det samme til Rose hvis hun ikke allerede har sk[reven] og naaer du skriver til Norge, Hellested eller Jylland, da hils dem Alle, glem heller ikke Ludvig.³⁵ Jeg tænker, at Eders Juulekage og Kaffe vil smage godt hjemme, jeg troer næsten ogsaa jeg maae see at udspeculere Noget, der her kan trinne i Steden for de morsomme Timer vi saa ofte havde hjemme ved saadanne høitidelige Leiligheder. Da jeg om Morgenens laver min Kaffe selv, er der jo ikke at tænke paa meget Commerce, Frokosten kan maaske da f Ex. paa Emma's og Rose's Geburtsdag blive noget mere udvalgt; forresten tænker jeg at jeg vil tilbringe de leedige Tiimer i Helligdagene hos Wulffs eller Jensens, jeg har ogsaa siden været hos Grev Moltke's,³⁶ der er en vakker Famile, men dette er dog altid endnu mere fremede Mennsker for mig, hvor man endnu ikke saa ganske kan overlade sig til sit Lune, og derfor heller ikke mere sig ret. Du maae tage til takke med min velmeente Nytaars Gratulation, der rigtig nok bliver lidt gammel inden den kommer til dig kjære gode Moder.

---

¹ Ferdinand Christian Rørbye.

² Johanne Georgine Landt.

³ Laurits Stephan Borring.

⁴ Uidentificeret, jvf. Harboe.

⁵ Vincenzo Valentini.

⁶ Emma Eulalia Rørbye.

⁷ Ida Athalia West, f. Rørbye og Johan Wilhelm West.

⁸ Matiane Trepka, f. Bugge og Christian Friederich Trepka.

⁹ Elisabeth Wiwild, f. Rye.

¹⁰ Benedicte Louise Studsgaard, f. Ewald.

¹¹ Anton Frederik Holck og Louise Holck, f. Rantzau. Hun var søster til Rørbye-familiens ven, komtesse Sophie Rantzau. Parret flyttede til Fredensborg, hvor han døde et par år efter.

¹² Sophie Rantzau.

¹³ John Rørbye.

¹⁴ Christian Frederik Holm.

¹⁵ Antagelig Caroline Dreyer.

¹⁶ Rørbye omtaler her den procession, som han i dagbogen havde omtalt 4. november 1834.

¹⁷ Se dagbogen 18. november 1834.

¹⁸ Se dagbogen 1. november 1834.

¹⁹ Se dagbogen 17. november 1834.

²⁰ Paolo.

²¹ Se dagbogen 23. oktober 1834.

²² Se dagbogen 11. november 1834.

²³ Charlotte Frederikke.

²⁴ Carlo Santi.

²⁵ Peter Wulff.

²⁶ Henriette Wulff.

²⁷ J.L. Jensen og Signe Jensen, f. Visby.

²⁸ Christian Mortensen Broberg.

²⁹ Christian August Broberg.

³⁰ Se dagbogen 10. november 1834..

³¹ Henrik Carl Bang Bendz.

³² Carl Edvard Marius Levy.

³³ Uidentificeret, jvf. Moldenhawer.

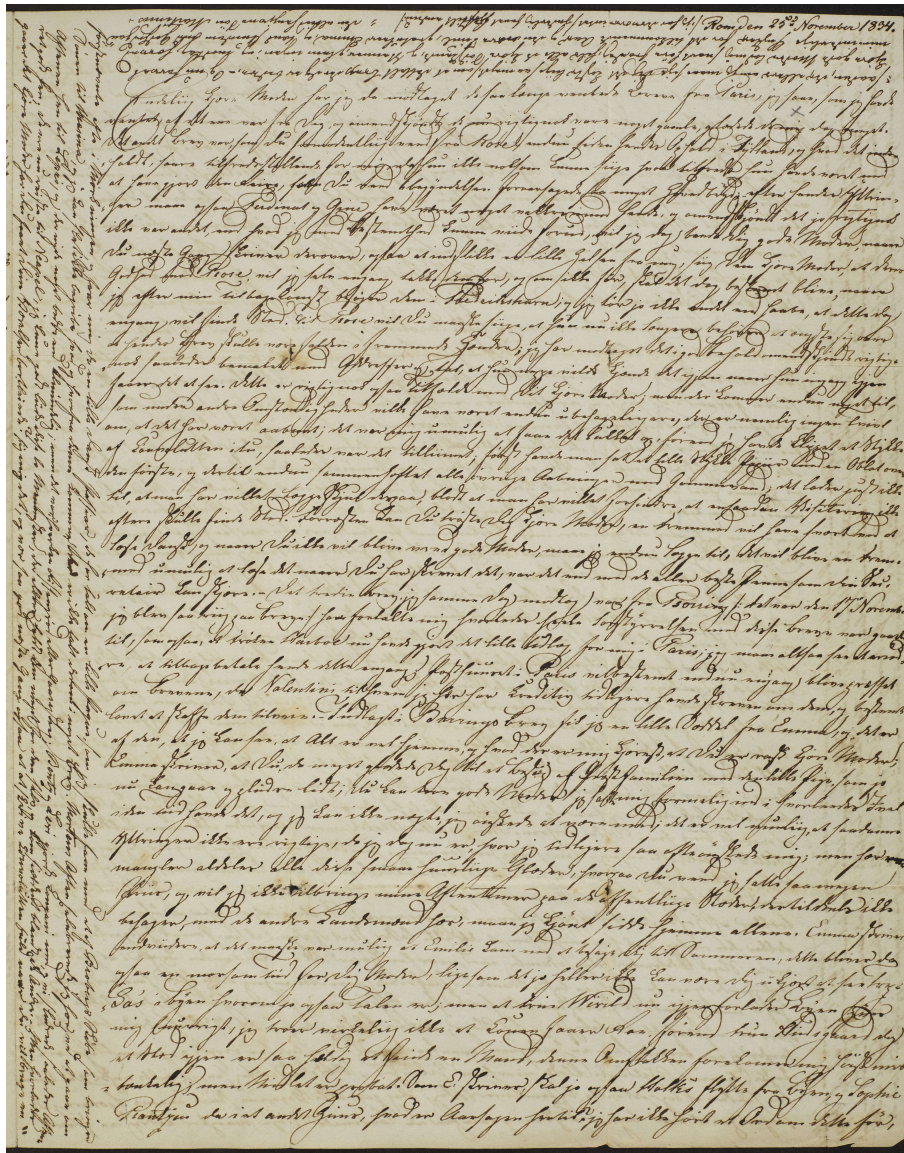
³⁴ Hanne Henriette Wulff, f. Weinholdt.

³⁵ Ludvig Rørbye.

³⁶ Adam Gottlob Moltke-Hvitfeldt.

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

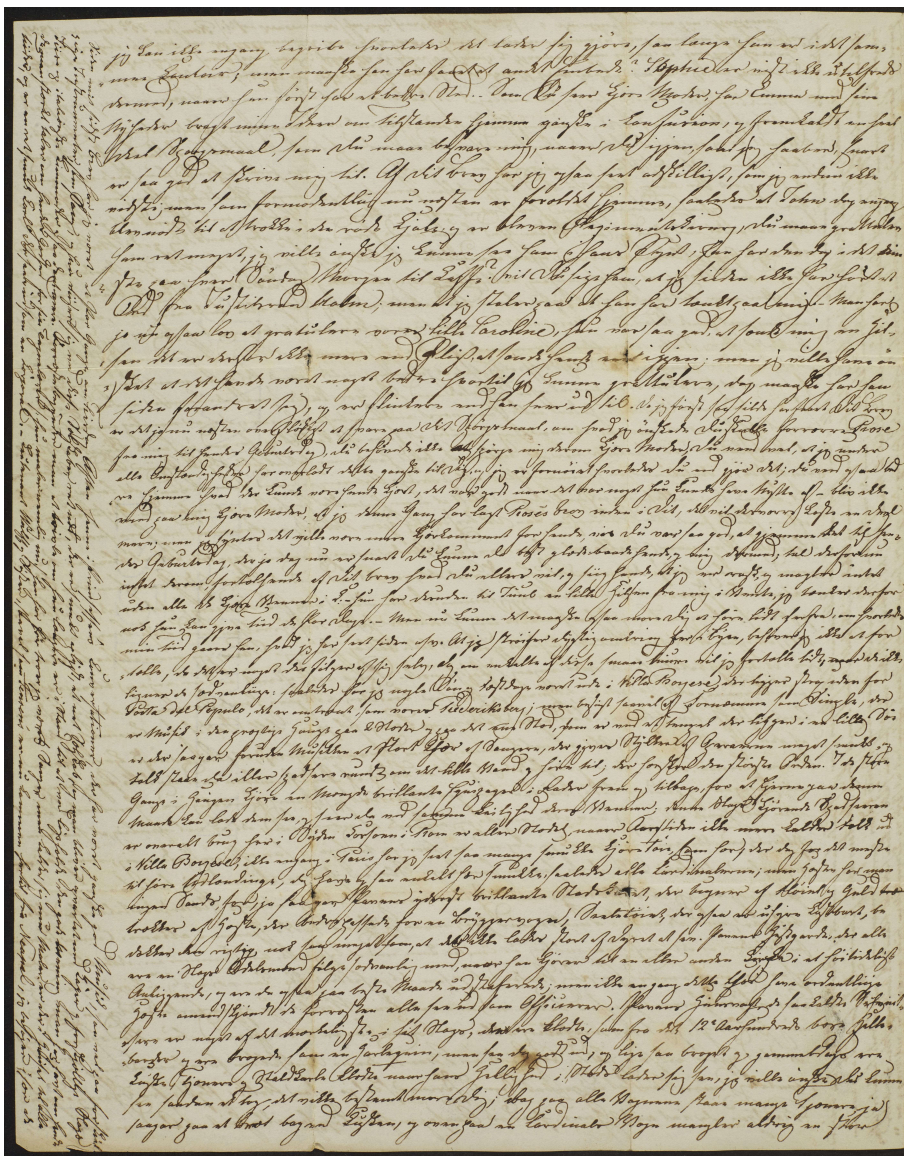
NY CARLSBERGFONDET

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

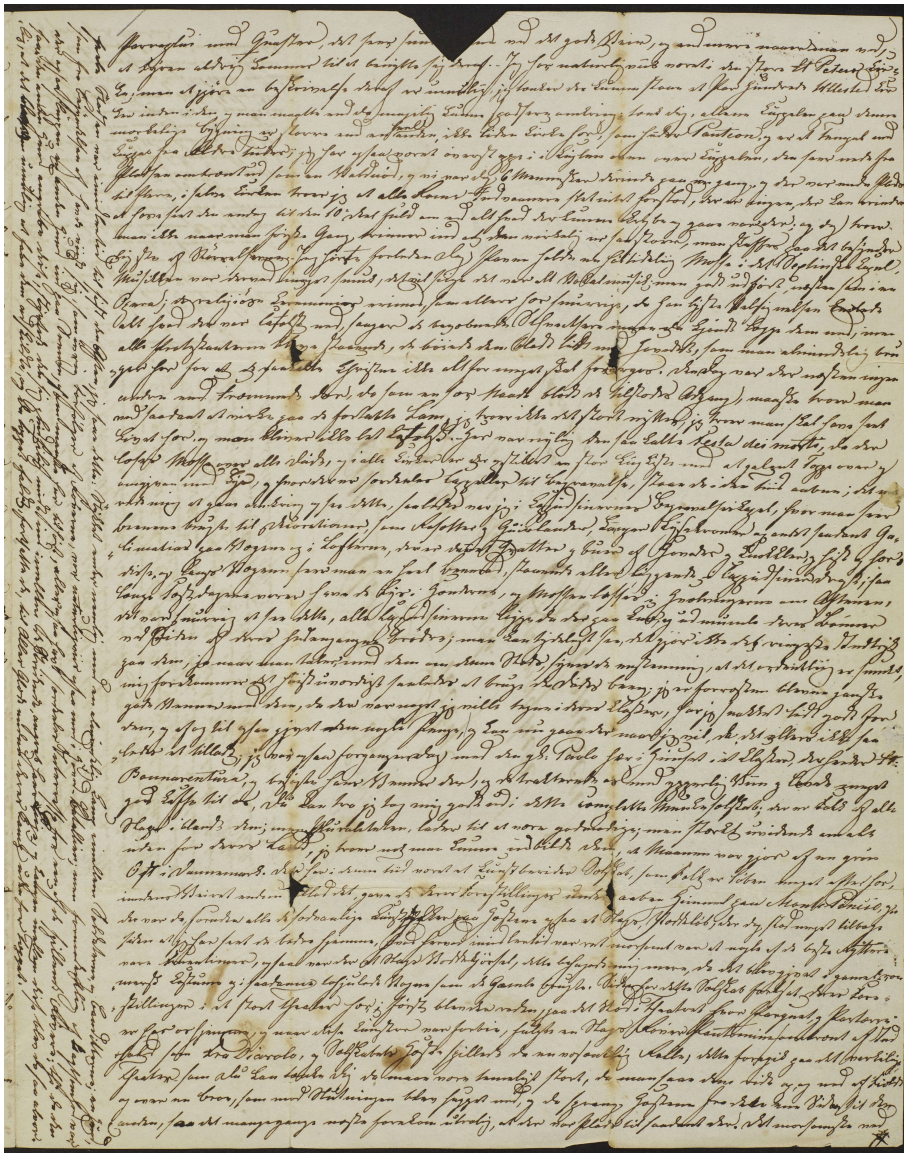

The image shows a page of handwritten text in an old script, likely a historical document or letter. The text is written in a cursive hand and covers most of the page. There are some marginal notes on the left side. The paper appears aged and slightly yellowed. The text is dense and fills the page from top to bottom, with some lines starting further to the right, indicating a continuation from the previous page. The handwriting is consistent throughout, suggesting a single scribe. The overall appearance is that of a well-preserved historical manuscript.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

